

Сусрети – Александра Вујусић

ТИНТА

„Даворине, јави се, до ђавола!“ , презнојавао се Вук покушавајући да добије пријатеља.

Путовали су у Беч на финале start up конференције. Вук је имао директан лет из Београда, Даворин је из Загреба путовао возом. Није било лако мислити о томе шта би се десило да Даворин ипак не стигне на вријеме.

Готово 35 година раније два момка, мало старија од Даворина и Вука гледали су се, негдје између Београда и Загреба, преко нишана.

„Изађи, да се играмо као некад!“ – викао је Мате.

„Дођи па ме изведи, ако смијеш!“ – одговарао је Јован.

Мук. Нијесу знали зашто ратују. Почело је као кад се тинта просипа: кап по кап, док није отекло у велику црвену ријеку звјерства, страха, крви и несигурности.

„Вук, не стижем стари! Молим те покушај одрадити све сам, ок!? Ја сам на граници Словеније и Аустрије, овдје се десила некаква незгода...“ рекао је Даворин када се коначно јавио.

„Даћу све од себе! Јави кад стигнеш!“

Пар минута касније Вук је стајао на импровизованој бини и покушавао да се сјети свих техника које би му помогле да савлада страх од јавног наступа. Када су се Даворин и он упознали и покренули заједнички пројекат договор је

био да све заједно раде осим овога. Вук је тада објаснио да има фобију од јавног наступа, а Даворин се насмијао и рекао:

„И мој стари. Он тврди да је и то последица рата, али ако њега питаш — тај проклети рат је крив за све. Корупција, незапосленост, хроничне болести — you name it, рат у Југославији је крив.“

„Нећеш веровати“, писао му је Вук, „мој ћале се не плаши говорења у јавности, али и њему је рат у Југи крив за све. Можда не за хроничне болести, за њих криви НАТО и осиромашени уранијум. Него, договорили смо се: презентације увек радиш ти?“

„ОК“, одговорио је Даворин. „А ако ја умрем усред пројекта?“

„Оживећу те!“

„Жив ми одавде нећеш изаћи!“, вриштао је Мате.

Данас је био тај дан. Мату је стигла подршка и хтјели су да заробе Србе са супротне стране насеља. Јован се презнојавао, покушавајући да окуражи људе око себе, махом старце и свршене средњошколце. Кратко је закуњао међу рушевинама у којима су се крили и сањао је како игра фудбал с Матом. Дијелили су се у екипе на часу физичког, Мате поново није понио копачке, па му је Јован позајмио своје како га наставник не би поново укорио.

„Миловановићу, гдје су твоје копачке!?“ — викао је наставник.

„Заборадио сам их“, одговарао је Вук.

„Да ти се то више није десило!“

Мате је постигао побједнички гол и баш кад су саиграчи, међу којима и Јован, кренули да му честитају Мате је

извадио нож и зарео га Јовану у врат, а крв је потекла као у Тарантиновим филмовима. Јован је скочио из сна и дуго се тресао.

Најављена је пауза па коначно проглашење побједника. Вук је утрчао у тоалет и повратио. Било му је мука, чело му је било прекривено знојем, руке су му се тресле, било му је хладно, па вруће – али, успио је. Умио се хладном водом и одлучио да изађе на хладни децембарски ваздух.

Након мучног сна за Јована услиједила је још мучнија јава. Хрвати који су тог поподнева стигли помогли су Мату и људима који су били са његове стране села да заробе Србе.

„Бок, стари, јесмо ли већ побиједили?“, смијао се Даворин са друге стране позива.

„Ако се организује такмичење у повраћању, сигуран сам да је неко од прва три места моје“, одговорио је Вук. „Ипак, успео сам да одрадим презентацију. Где си ти?“

„Ту сам за сат времена, ОК?“

„Ма, ОК, него волео бих да будеш на проглашењу.“

„Сретно! Можда и стигнем.“

„Хвала, видимо се.“

Мате је чистио пушку коју су му дали јер то тако треба. Мате је пјевао домољубиве пјесме које до прије петнаест дана није ни знао јер то тако треба. Мате је псовао српске мајке јер то тако треба. Било је превише ствари о којима није желио да размишља, као рецимо пита с јабуком коју је Јованова мајка правила сваке недјеље. Тета Марица је вољела да направи ситне знаке пажње за дјецу из насеља, али на Мата је била посебно осјетљива. Њена другарица Марија, Матова

мама је након више година боловања преминула, а Мате је имао њене плаве очи и бунтовну далматинску нарав и Марица га је обожавала. Или га је жалила, није ни сам знао након свих ових година. Мате се трудио да одагне ове мисли као да се плаши да ће их његови нови другови, домољуби по занимању, прочитати. Мате је с њима псовао српске мајке, а Марица је била српска мајка.

Вук је мислио да овоме никада неће доћи крај. Чинило му се да завршни панел траје цијелу вјечност и није могао да испрати све што се збивало у сали. Када се по ко зна који пут ухватио за телефон, Даворин се пришуњао и сјео поред њега.

„Стигао си!“, готово је викнуо Вук што је наишло на неодобравање осталих који су пратили излагање.

„Да, стари, не бих те изневјерио никада, сем када се у земљи у којој су прометне незгоде ријеткост деси прометна незгода“, смијао се Даворин.

„И на крају, посебна нам је част што можемо уручити награду овогодишњим побједницима“, закључивали су прошлогодишњи добитници награде на енглеском. „Побједници су... ох, ово ће бити мало теже за прочитати... Је ли ЗАБЕО теам ту?“

„Јес!“, скочио је са свог мјеста Даворин прије него је Вук укапирао о чему се ради и отишао да прими награду.

Јован је псовао у себи све док је пљубао крв и зубе које су му поломили тог поподнева јер није хтио добровољно да уђе у шталу у коју су их закључали. Највише је псовао Мата, размишљајући како би било добро да га је удавио оног

дана када су се потукли око тога да ли је Хајдук бољи од Звезде.

Врата су се нагло отворила и ушао је човјек средњих година с пушком.

„Да видимо ко је вечерас сретни добитник... Гдје је онај паметњаковић? Организирали смо ти излазак. Како се зовеш?“

„Јован“.

„Какво крaсно име. Хајде Јоване, водим те на спровод.“

„Какав спровод?“

„Јесам ли рекао спровод? Хтио сам рећи у провoд! Крени!“, гурнуо га је у хладну децембарску ноћ. Пред шталом је стајао Мате, такође с пушком.

„Ево ти првог задатка!“, рекао је човјек Мату. „Знаш што требаш направити.“

Мате је климнуо, а плаве очи су сјевнуле под мјесечинoм.

„Крени, стоко!“, наредио је Мате Јовану.

Тинта се просула, размишљао је Јован, присјећајући се разговора који је недавно водио са сада већ бившим пријатељем, оним који га сада љубазно прати на спровод.

Ишли су шумом ћутећи, сваки са својим мислима. Када су одмакли од насеља Мате је викнуо:

„Стани ту! Почни да копаш!“

„Да ко-опам?“, отегнуто је питао Јован.

„Да ко-опаш, него!“

Јован је копао с пуно жара, као да ће ту да засади какво стабло, јабуке рецимо, и као да ће за пар година доћи на то мјесто заједно с Матом да набере коју за питу.

Када је завршио копање, Мате му рече: „Поређај камење око јаме и поново је затрпај.“

Јован га је чудно гледао. „Пожури!“, викнуо је Мате и Јован је почео да скупља камење. Када је завршио Мате му је пришао и прошапутао: „Сад трчи и да те моје очи више никада не виде! Трчи до своје јebene Србије или гдје год, само трчи!“

Прије него је Јован схватио шта му говори, Мате је испалио три хица у ваздух и викнуо на њега поново: „Трчи!“

Јован је трчао, а слике су се без тона низале у његовој глави: штала, пушка, пита, јабуке, копачке, тинта...

Када је стигао на безбједну територију пао је и није се сјећао ничега наредних пар дана.

Након што су примили награду, Вук и Даворин су пошли у ресторан да сачекају Вуковог оца. Како њих двојица још увијек нијесу били пунољетни, очеви ће преузети све неопходне кораке да се трансакција изврши, а њихово је да идеју развијају.

У ресторан је ушао Вуков отац и Вук му је весело махнуо.

„Ово је мој ћале, Јован... ово је Даворин, а ово је чика Мате.“

„Добро вече свима“, рекао је Јован и сјео. „Браво момци, свака част“, наставио је. „Мате, мислим да имамо разлога да вечерас будемо посебно поносни, Ви и ја?“

Мате је ћутке климнуо. Младићи су јели брзо и много причали. Очеви су јели споро и углавном ћутали. Када је вечери дошао крај Вук је предложио: „Преко пута је паб. Да идемо?“

„Мислим да наше старе кости чезну за креветом“, рекао је Мате.

„Плашим се да је тако“, потврдио је Јован. „Али, ви слободно идите.“

„Да. Само без алкохола, момци!“, додао је Мате, а младићи су брзо изашли из ресторана.

„Идеш у хотел?“, питао је Мате.

„Сједи, попиј пиву, у Бечу смо“, одговорио је Јован.

„Сјећаш ли се тренутка када је рат почео?“ питао је изненада Мате.

„Не.“, одговорио је Јован. „Само знам да ме је спазио непријатељ.“

Који минут касније два човјека су се смијала за столом иако нијесу били сигурни чему се смију. Смијех је као тинта: крене да се просипа кап по кап, и док се окренете, направи ријеку.

